

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

(Υπό τῶν Ζηλωτῶν ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ 1958)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καί ἕτεροι σαφεῖς ἀποδείξεις

περί τῆς ἀκεφάλου παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης,

ὡς συγκροτήματος ἀντικανονικοῦ, ἀντεκκλησιαστικοῦ καί ἀντορθόδοξου, μὴ φέροντος τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

Τῶν ἀνωτέρω οὕτως ὡς ἀληθῶς ἐχόντων, θά ἠθέλαμε νά ἐρωτήσωμεν τοὺς ἰθύνοντας τὴν ἀκέφαλον παρατάξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης, περὶ τῆς ὑποστάσεως καὶ ἰδιότητος τῆς ἐν λόγω παρατάξεως τῶν, πῶς οὕτοι ἐνοοῦσιν αὐτήν. Διότι μετὰ τὰς ἀνωτέρω σαφεῖς ἀληθείας, γεννῶνται εἰς τινὰς αὐθορμήτως ἐξ ἀπορίας καὶ ἀμφιβολίας τὰ κάτωθι ἐρωτήματα:

Ἡ ἀκέφαλος παρατάξις τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, τί εἶδους συγκρότημα εἶναι; Εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν ἀνήκει; Ποίας κατηγορίας Ἐκκλησία εἶναι; Πόθεν αὕτη ἔσχεν; Εἶναι αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία; Εἶναι Ὁρθόδοξον ἢ καινοτόμον Πατριαρχεῖον; Εἶναι αὕτη αὕτη ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία; Ἡ μήπως εἶναι ἐκκλησία ἀνεξάρτητος, ἢ νέα τις ἐκκλησία, ἰδίας δημιουργίας καὶ κατασκευῆς;

Ἡ ἀκλήρᾳ πραγματικότης, ὧ πικρά ἀλήθεια!

Εἶναι θλιβερά ἢ ἀπάντησις εἰς τὰ ἀδυσώπητα ταῦτα ἐρωτήματα, τὴν ὅποιαν ὀφειλομεν χάριν τῆς ἀληθείας ἐν συνεχείᾳ πάντων τῶν ἀνωτέρω νά εἰπωμεν.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀκέφαλος παρατάξις, δέν φαίνεται νά εἶναι Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, καὶ δὴ Ὁρθόδοξος, διότι εἶναι πράγματι ἀκέφαλος. Οὐ μόνον ἄνευ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλ' ἄνευ οὐδενός Ἐπισκόπου!

Πατριαρχεῖον Ὁρθόδοξον, ἐπίσης δέν εἶναι, διότι δέν ἔχει, ὄχι μόνον Πατριάρχην, ἀλλ' οὔτε ἓνα Ἐπίσκοπον.

Τί ὅθεν εἶναι; Μήπως ἄραγε εἶναι μεμονωμένον ἄθροισμα χριστιανῶν, ἀνῆκον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Οὔτε τοῦτο δύναται κατ' ἀκριβῆσιν νά συμβαίη. 1) Διότι ἡ μερίς αὕτη εἶναι ἀκέφαλος, ἄνευ Ἐπισκόπου. 2) Διότι ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν ὅποιαν αὕτη ἀνήκει; Ποῦ εὐρίσκεται; Καὶ πῶς ἀπεκόπη ταύτης; Διατί εἶναι χωρισμένη, καὶ δέν ὑποτάσσεται, καὶ δέν ἐνώνεται μέ αὐτήν; 3) Διότι εἰς οὐδεμίαν γνωστήν

Ἐκκλησίαν ἀνήκει, καί παρ' οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας ὡς οἰκεία ἀναγνωρίζεται: Οὔτε ὑπό τῆς καινοτόμου Νεοημερολογιτικῆς, οὔτε ὑπό τῆς Μνημονευούσης Παλαιοημερολογιτικῆς, οὔτε ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

Τί ὄθεν εἶναι ἡ παράταξις αὕτη; Ποίαν προέλευσιν, ποίαν ὄντοτητα, ποίαν ιδιότητα ἔχει;

Μήπως εἶναι ἀνεξάρτητος, αὐτοτελής, ἰδιοτελής Ἐκκλησία; Ἄλλὰ γότε δέν θά ἀνήκει εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διότι ἀνεξάρτητοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι δέν ὑπάρχουν. Διότι αἱ ἀνεξάρτητοι θεωροῦνται αἰρετικά, σχισματικά, κακόδοξοι.

Τί ἐπιτέλους εἶναι ἡ παράταξις αὕτη; Μήπως εἶναι Προτεσταντικῆ Παρασυναγωγῆ; Μήπως εἶναι Παπαδολαϊκῆ, ἢ Παπαδοκρατικῆ Ἐκκλησία;...

Λέγουσι τινες, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀκέφαλος παράταξις, ὡς Ἐκκλησία, διοικεῖται ἐκ τινῶν λαϊκῶν καί κληρικῶν, ἄνευ Ἐπισκόπου, καί ἐκ τινος ἐξ αὐτῶν «Ἐπιτροπῆς» τήν ὁποίαν ἀποκαλοῦσιν: «Ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ἡγεσία». Ἄλλοι ἐπίσης λέγουσι: Τό περὶ οὗ ὁ λόγος συγκρότημα, εἶναι μὲν ὀρθόδοξον ὡς πρὸς τὰ ἄλλα δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας, πλὴν τοῦ δόγματος περὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' εἶναι ἀκέφαλον. Καί πᾶν ἀκέφαλον σῶμα, εἶναι νεκρόν, εἶναι αὐτόχρομα πτῶμα...

Εἶναι κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν, κόσμος σκοτεινός ἄνευ ἡλίου. Οὐρανός ἄνευ φωστήρων... Ἡ παράταξις τοῦ πρ. Φλωρίνης εἶναι μία ἰδιόρρυθμος ποιμνὴ, ἀποτελουμένη κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἀγρίων κριῶν καί προβάτων, ἄνευ οὐδενός ποιμένος... Εἶναι μία κυψέλη μελισσῶν, ἄνευ βασιλίσσης — ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν κηφήνων, καί ἐκ πολλῶν ἀγρίων μελισσῶν, ἀλλὰ καί ἐκ πολλῶν σφηκῶν ἔτι, καί ἐξ ὀλίγων μόνον ἐργατῖδων μελισσῶν — καταδεδικασμένη ἀνεῦ ἡγεσίας εἰς ἀφρευκτον διάλυσιν, εἰς ἀπώλειαν, εἰς ἀφανισμόν.

Ἡ μετὰ τὴν προσαρμογὴν τοῦ Ν. Ἡμερολογίου δεκαετῆς περίοδος, καθ' ἣν οἱ Παλαιοημερολογῖται Γ.Ο.Χ. δέν εἶχον ἄμεσον πνευματικὴν ἐπαφὴν μετ' οὐδενός Ἐπισκόπου

Οἱ ἰθύνοντες τὸ ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης ἀναληθῶς ἐγκαταλειφθέν ὑπ' αὐτοῦ ἀκέφαλον καί νεκρόν σῶμα, προβάλλουσι πολλά καί διάφορα σαθρά καί γελοῖα ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἀκέφαλον τῆς παρατάξεως τῶν, διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι τάχα, ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας, δύναται ἐν σῶμα, νὰ εἶναι ἀκέφαλον, ἄνευ δηλονότι κεφαλῆς, ἐγκεφάλου καί νοός...

Καί ὡς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν, ἀβασανίστως προβάλλουσι τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν προσαρμογὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου συγκεχυμένην καί παραχῶδῃ ἐκείνην περίοδον, καθ' ἣν οἱ ΓΟΧ Παλαιοημερολογῖται, δέν εἶχον τάχα Ἐπισκόπους.

Ἄλλ' ἡ περίπτωσις αὕτη, παραβαλλομένη πρὸς τὰ πραγματικά αἴτια τὰ διατηροῦντα ἐπὶ τόσα ἔτη ἀκέφαλον τὴν τάλαινα παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης, εἶναι ἀσύγκριτος. Διότι τὸ σχίσμα τότε, δέν ἐγένετο αὐτομάτως. Παρῆλθον ἔτη διὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ:

Μετὰ τὴν ἐκραγεῖσαν βόμβαν τῆς προσαρμογῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐπῆλθε σύγχυσις καί ἀκαταστασία εἰς τὰς τάξεις τῶν πιστῶν.

Εἰς τὴν συγκεχυμένην δὲ καί ἀκαθόριστον ταύτην κατάστασιν, ὀρθό-

δοξοὶ Ἀρχιερεῖς ἐλογίζοντο, οὐ μόνον οἱ μὴ ἀποδεχθέντες τὴν καινοτομίαν Παλαισημερολογίται, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Ἐπισκόπων διεμαρτύροντο κατὰ τῆς καινοτομίας, καὶ ἠγωνίζοντο πρὸς συγκρότησιν Συνόδου διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρῖου Ἐορτολογίου, ἀσχέτως ἐάν σκοπίμως δὲν ἐχωρίσθησαν.

Καὶ ὅταν μετὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ὀρθόδοξα κηρύγματα ἡμῶν, τὰ δίκην «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» ἤρχισε νὰ ἐκκαθαρίζηται σαφῶς ἡ κατάστασις, καὶ ὤφειλον οἱ ἀρχιερεῖς νὰ καθορίσωσιν ἕκαστος τὴν θέσιν του, ν' ἀποκηρύξωσιν ἐπισημῶς τὴν καινοτομήσασαν ἐκκλησίαν, τότε ἐπισημοποιήθη τὸ Σχίσμα, ὅτε ὠκονόμησεν ὁ Θεὸς τὴν ἔξοδον εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, διὰ νὰ χειροτονήσωσιν ἐπισκόπους ἐκ τῆς ζύμης τῶν ΓΟΧ διὰ νὰ διατηρηθῇ οὕτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ.

Διαφέρει ἄρα πολὺ ἡ τότε περίοδος, ἀπὸ τὴν περίοδον τῆς ἀκαταστασίας τῆς παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης, συνεπεία τῆς ὁποίας μένει αὕτη ἐπὶ τόσα ἔτη ὅλως διόλου ἀδικαιολογητῶς ἀκέφαλος, παρανόμως, ἀντικανονικῶς, ἀντεκκλησιαστικῶς καὶ ἀντορθόδοξως. Ὅταν ἄλλως τε εἰς μίαν ποιμνὴν πολλῶν προβάτων, ἐπιπέσουν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς καὶ σκότους βαθυτάτου, λύκοι, βαρεῖς, καὶ ἄλλα μὲν ἐκ τῶν προβάτων καὶ τῶν ποιμένων κατασπαραχθῶσιν ὑπὸ τῶν θηρίων, ἄλλα δὲ διασκορπισθῶσιν ἐνθεν κακειθεν, οὐδεὶς δύναται νὰ κατηγορήσῃ τὰ τυχόν μέιναντα ἐπὶ τινα καιρὸν ἄνευ ποιμένος πρόβατα. Διότι λόγῳ τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς, δὲν ἦτο δυνατόν, ὄχι μόνον νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ποιμένες καὶ πρόβατα, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ γνωρίσωσιν οἱ ποιμένες τὰ ἴδια πρόβατα, καὶ ταῦτα τοὺς οἰκείους ποιμένας.

Ἐνῶ ἡ ἄνευ οὐδενός ποιμενος ποικίλη ποιμνὴ τοῦ μακαρίτου πρ. Φλωρίνης, ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ διάφορα κοπάδια προβατῶν λογικῶν (ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμη λογικά) κριῶν, ἀμνάδων καὶ ἀμνῶν, καὶ λοιπῶν, διανύει εἰρηνικὴν καὶ ὁμαλὴν περίοδον, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογητῆ ἀπολύτως καθόλου ἡ παντελὴς ἔλλειψις ποιμένων, καὶ κανονικῆς μάνδρας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιμένος αὐτῆς, ὤφειλον ν' ἀνεύρουν καὶ ἀκαλουθηθῶσιν κάποιοι ποιμένα. Ἄς μὴ εἴπωσιν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ὑπάρχει πούθενά Ὀρθόδοξος ποιμὴν. Διότι τότε ἡ λογικὴ θὰ τὰ ἀποκηρύξῃ ὡς μὴ λογικά, καὶ ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς τὰ διάφορα λογικά ποιμνια τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἔμειναν, ἢ θὰ μείνουν ποτέ ἄνευ ποιμένος. Διότι ποιμνὴ Χριστοῦ λεγομένη, ἄνευ ποιμένος, οὐκ ἔστι τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Λέγεται ὅτι τὰ διάφορα ἀνωτέρω ποικίλα κοπάδια τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἐσυνήθισαν ζῶντα κατ' ἴδιαν, καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀνὰ ποιμένων. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχουν, διότι δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς ποιμένα — διὰ τινὰς ἀπωτέρους λόγους οὗς ἀποσιωπῶμεν...

Τί νὰ τὸν κάμωσιν ἄλλως τε τὸν ποιμένα, ἐφ' ὅσον καὶ ὅταν εἶχον οὔτε τὸν ἐλογαρίαζον καθόλου, καὶ οὐδεμίαν ἐποῖον πρὸς αὐτὸν ὑποταγὴν καὶ ὑπακοήν, ζῶντα ἀνυπότακτα, ἰδιόρρυθμα καὶ ἀτίθασα, διαιτώμενα ὡσπερ αἰγαγοὶ (ὡσάν ἀγρίμια) κατὰ τὰ θελήματα τῶν, κατὰ τὰς ὀρέξεις τῶν, καὶ κατὰ τὰ σκιρτήματα τῆς καρδίας τῶν.

Λέγεται ἐπίσης, ὅτι συνεπεία τῆς ἀνωτέρω ἀκαταστασίας τῆς ποιμνης του, ἀπῆλθεν κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, «μιά ὥρα ἀρχίτερα» εἰς τὸν ἅλλον κόσμον, ἐξ ὑπερβολικῆς θλίψεως. Καὶ ὅτι εἰς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον

οὗτος δὲν κατέστησεν εἰς αὐτοὺς ποιμένας, οὐδέ ἓνα διάδοχόν του, εἶναι τὰ ἀνωτέρω αἴτια, ἡ ἀνταρσία, καὶ ἀνυπακοή τῶν ἀγρίων προβάτων του.

Διότι δὲν ἐκατέρωθωσε νὰ τὰ ὑποτάξῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ συμμαζεύσῃ. Διότι ἕκαστον κοπάδιον, καὶ ἕκαστον πρόβατον — ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν καὶ ἰδία τὰ προεξάρχοντα τῶν ἄλλων— ἦτο αὐτοκέφαλον, καὶ ἀκέφαλον, ἀτίθασον, ἰδιόρρυθμον, θεληματάρικον, περιπλανώμενον καὶ βόσκον ὅπου ἤθελε, καὶ ὅπως ἤθελε, δίκην αἰγάγου, ὡς ἄνευ ποιμένος, ἄνευ Ἐπισκόπου. Καὶ διὰ τοῦτο, πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν τὰ ἀφησεν ἔρημα καὶ ἐγκαταλελειμένα ἄνευ ποιμένος. Διότι οἱ Ἱερεῖς του, οὔτε τότε ἤθελον, οὔτε τώρα θέλουν νὰ ὑπαχθῶν καὶ ὑποταχθῶν εἰς ἐνιαίαν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν Ἀρχιερέων κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. Θέλουν νὰ ζῶσιν ἀνεξάρτητοι, αὐτοκέφαλοι, καὶ ἀκέφαλοι (καὶ φυσικὰ ἄμυαλοι, διότι μυαλά ἄνευ κεφαλῆς δὲν ὑπάρχουν). Διό καὶ ἀποφεύγουν σκοπὴ μωσ ν' ἀναγνωρίσωσιν ὡς κανονικοὺς Ἀρχιερεῖς τοὺς ὑπὸ τοῦ πρ. Βρεσθένης Ματθαίου ἀναδειχθέντες, προβάλλοντες τὴν δῆθεν ἀκυρότητα τῆς χειροτονίας αὐτῶν.

Διότι ἐάν ἤθελον νὰ ἀποκτήσουν κεφαλὴν, νὰ ὑποταχθῶν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἰς Ἐπίσκοπον, θὰ εἶχον ἤδη ὑποταχθῆ πρό ἐτῶν, ἂν ὄχι εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ πρ. Βρεσθένης Ἐπισκόπου, ἀλλὰ εἰς κάποιον ἄλλον.

Ἄλλ' ἕως πότε ἀκέφαλοι; Ἔως πότε παραλογισμοὶ καὶ παιδαριώδη παίγνια ἐν τοῖς οὐ παικτοῖς;

Ἀπαιτεῖται νομιζομεν καὶ ὀλίγη σοβαρότης, ὀλίγη συναίσθησις, ὀλίγη ἐντροπή, ὀλίγη διάκρισις, ὀλίγη σύνεσις, ὀλίγη λογικὴ.

Διότι ἰδοῦ, ἐκ τοῦ περὶ οὐ πρόκειται ἀκεφάλου σώματος, τοῦ ἤδη οἰκτροῦ πτώματος, ἐξέρχονται μύδροι ἀποκρουστικῶν ὁσμῶν, ἀρξαμένης ἤδη ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτοῦ...

Ἀνάγκη ὅθεν κατεπείγουσα συντόμων καὶ συννόμων ἐνεργειῶν, μετὰ κλαυθμῶν καὶ δακρύων, καὶ ὄδυρμῶν, καὶ ἐνθέρμων πρὸς Κύριον εὐχῶν, οὐχὶ πρὸς θεραπείαν νοσοῦντος σώματος, ἀλλὰ πρὸς ἀνάστασιν νεκροῦ πλέον σώματος, μᾶλλον ὄζοντος ἀποκρουστικῶς πτώματος!...

**Περὶ τοῦ μεγάλου Δόγματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας
Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ὑπαιτίους Σχίσματος
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ
Γίνονται φεῦ; αὐτόχρημα ἀντίχριστοι, ὄργανα τοῦ Σατανᾶ,
χείρονες φονέων καὶ εἰδωλολατρῶν,
καὶ ὑποστήσονται δίκην μείζονα τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ,
καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀπάντων ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν**

Διὰ πάντας τοὺς γνησίους Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Δόγμα πίστεως. Διότι κατὰ τὸ ἔννατον ἄρθρον τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδιαίρετος, Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική, ἐν σῶμα, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐνωμένον.

Περὶ τοῦ Δόγματος τούτου λέγει ἡ συγκροτηθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος κατὰ τὸ 1850 πρὸς ἀνακήρυξιν ὡς Αὐτοκεφάλου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμῶς συνήγαγε... ἵνα τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐνότητα, ἥτις ὡς Δόγμα πίστεως παρὰ τῶν ἀνεκάθεν εὐσεβῶν προαιρουμένων πρεσβεύεται καὶ ὁμολογεῖται...».

Κατὰ τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλην τοπικὴν Σύνοδον ἐπὶ Κωνσταντινοῦ τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἥτις ἐξέδωκε τὸν Τό-

μον τῆς ἐνώσεως, οἱ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας φυγαδεύοντες καὶ διασπῶντες τὴν τοῦ Πνεύματος ἐνότητα, οὔτε τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ εἰσὶν γνήσιοι μαθηταί, ὁπαδοὶ καὶ οἰκείοι «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεός, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ὅσοι μετ' ἐκείνων ὄξιοι γεγονάσι τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἐξαίρετον τινα κληρον τὴν εἰρήνην κατέλειπε· τοῦτο γνώρισμα παρεχόμενος τοῖς οἰκείοις τῆς πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης σφιγγόμενους μὴ τὴν τοῦ πνεύματος διασπῶσιν ἐνότητα... ταύτην κατέλειπε τὴν κληρονομίαν, τὸ εἰρηνεύειν ἐν ἀλλήλοις. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰρήνην ἄγειν ἐτέρους πρὸς ἑαυτούς στασιάζοντας...».

Μέγα ὄθεν Δόγμα ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐνότης τῶν διεστώτων, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

«Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἐσταυρώθη καὶ θάνατον ἠνεγκε, καὶ ἐτάφη, καὶ ἀνέστη (Α΄ Θεοσ. ε΄ 14), ἵνα τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς πόρρω διεστώτας ἐνοποιήσῃ» (Ἐφες. β΄ 17). «Ἐν βάπτισμα, καὶ μίαν πίστιν (Ἐφες. δ΄ 5), καὶ μίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν θεοπρεπῶς συστασάμενος. Τοῦτο τῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίας τὸ κεφάλαιον. Τοῦτο τῆς ἄκρας ἐκείνης καὶ ἀφάτου κενώσεως τὸ κατόρθωμα. Ὁ τούτων τι διασπᾶν, καὶ κατατέμνειν ἐπιχειρῶν», εἴτε δυσεβεστάτης αἰρέσεως ἔρωτι, εἴτε σχισματικῆς μανίας φουρήματι, ὁ τοιοῦτος κατὰ τῆς οἰκονομίας Χριστοῦ παρατάττεται, κατὰ τῆς κοινῆς σωτηρίας ὀπλίζεται, πρὸς τὴν ἐκείνου πρᾶξιν ἀντικαθίσταται, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν συναφείας ἀπορρηγνύμενος, καὶ τοῦ Κυριακοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας διασπώμενος, τῆ τοῦ ἀντικειμένου μοῖρα συντάσσεται, καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ τῆς ὕμφης Ἐκκλησίας ἀποσπαράξας, μέλη τῆς πάνης παρασυναγωγῆς ὑπεργάζει...».

(Τοῦ Ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου. Ὁμιλία α΄ κατὰ αἰρέσεων).

Τὴν φρικτὴν ταύτην ἀλήθειαν, ἃς τὴν ἀκούσωμεν ἅπαντες μετὰ φρίκης. Ἄς τὴν ἀκούσουν, οὐ μόνον οἱ Νεοημερολογῖται καὶ Μνημονεύοντες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἰδιαίτερος ἃς τὴν ἀκούσουν οἱ διάφοροι ἀρχηγοὶ καὶ ἀργηγίσκοι τῆς παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης. Διότι πάντες οἱ ὀπωσδήποτε προσκρούοντες εἰς τὸ Μέγα Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, συντάσσονται μετὰ τοῦ Σατανᾶ, καὶ γίνονται ὄργανα αὐτοῦ. Γίνονται φεῦ! εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, ἀντίχριστοι (!!!).

«Πρὸς τὸν τοῦ κόσμου ἡγεμόνα (τὸν Σατανᾶ) τρέχει, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγίας ἐνότητος διαφωνεῖ. Πῖνα ὀλοκαυτώματα ἀνίεισι τῷ διαβόλῳ, ὁ τὴν Ἐκκλησίαν καταθλίβων» (Δωδεκάβιβλος Δοσιθέου σελ. 967).

«Ἄκρα ἐστὶ πονηρία τὸ Σχίσμα, τοῦ φόνου καὶ τῆς εἰδωλολατρείας δεινότερον... Οἱ γὰρ Σχισματικοὶ εἰσὶν ἀντίχριστοι» (αὐτόθι).

«Πᾶς σχισματικὸς ὅστις διαιρεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Σχίσματος, καὶ διαρρήγνυσι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐστὶν ἀντίχριστος» (Ἀγ. Αὐγουστίνου. Αὐτόθι).

«Οἱ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ σχίζοντες, ἐνδύονται κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ ἀναθέματι καθυποβάλλονται». (Τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλης τοπικῆς Συνόδου κατὰ τὸ 1848).

Οἱ σχίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ «μειζονα τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ ὑποστήσονται δίκην καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀπάντων ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν» (Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Δοκίμιον ἱστορικόν σ. 137).

Ουαί ὄθεν καί ἀλλοίμονον εἰς πάντας τούς ὀπωσθήποτε ὑπαίτιους Σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Καί εἶναι ὡσαύτως ἀναλόγως ἔνοχοι, οὐ μόνον οἱ ὑπαίτιοι, οἱ δημιουργοί δηλονότι τοῦ Σχίσματος, ἀλλά καί ὅσοι, τούτου δημιουργηθέντος ἀνευ τῆς ὑπαιτιότητος αὐτῶν, συντελοῦν καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς τήν διατήρησιν αὐτοῦ, διά τῆς συνεργασίας καί συμπρόσευχῆς αὐτῶν μετὰ τῶν κυρίως ὑπαίτιων καί ὑπευθύνων αὐτοῦ.

Κατόπιν τούτων, ἀπάντων ἔνοχοι τοῦ σχίσματος θέλουσι θεωρηθῆναι οὐχί μόνον οἱ δημιουργήσαντες τό σχίσμα εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί οἱ δυνάμενοι νά συμβάλλωσιν εἰς τήν ἄρσιν τοῦ σχίσματος τούτου καί μή πράττοντες αὐτό, ἀποβλέποντες εἰς ἄλλους σκοτεινοῦς ἀθεμίτους σκοπούς, ἔξενους πρός τήν Ὁρθόδοξίαν. Οἱ τοιοῦτοί θά ἦτο προτιμότερον νά μὴν ἐγεννῶντο, παρά νά φέρωσι τήν ἀμαρτίαν ταύτην, ἣν οὐδέ αἷμα μαρτυρίου τήν ἐξαλείφει, κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον.

Καί ὅμως, ὑπάρχουσι πολλοί τοιαύτην ἰδέαν, πίστιν καί ὑπόληψιν ἔχοντες δι' ἑαυτούς, καί ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἔνοχοι Σχίσματος, καί κατά συνέπειαν αὐτόχρημα ἀντίχριστοι, ὀπαδοί τοῦ Σατανᾶ.

Ἀνάγκη συνεπῶς μεγίστης προσοχῆς, διότι οἱ ἐν γνώσει, καί οἱ ἐν ἀγνοίᾳ ἔνοχοι, εἰς τό περὶ οὗ ὁ λόγος Σχίσμα, εἶναι πολλοί.

Ἰδιαίτερος ἄς προσέξωμεν ἅπαντες οἱ ἀκολουθοῦντες τήν παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης, διότι ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν, εἶναι ἅπαντες κατά τό μᾶλλον καί ἦττον ἔνοχοι, βάσει τῶν ἐν λόγῳ τριῶν κατηγοριῶν. Οἱ μὲν ὡς δημιουργοί τοῦ σχίσματος, οἱ δέ ὡς συνευδοκοῦντες καί βοηθοῦντες εἰς τήν διατήρησιν αὐτοῦ, οἱ δέ ὡς ἀδιαφοροῦντες διά τήν ἄρσιν αὐτοῦ.

Ἄς ἐξετάσῃ ὄθεν ἕκαστος ἑαυτόν, διότι δέν πρόκειται περὶ σχίσματος ἐνός ἐπτελοῦς ἱματίου, ἐνός ὑποδήματος. Ἄλλα πρόκειται περὶ φοβεροῦ ἐγκλήματος, περὶ Σχίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, περὶ ἀντιχριστιανικοῦ διαμελισμοῦ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Δυστυχῶς διανύομεν ἐποχὴν χαλεπωτάτην, καθ' ἣν οἱ πολλοί τά τοιαῦτα ὀλέθρια Σχίσματα τῆς ἀπωλείας, εἰς οὐδέν λογίζονται, θεωροῦντες ταῦτα ὡς ἀσήμαντα, ὡς μηδαμινά, ὡς σχίσμα φύλλου ἐφημερίδος.

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν φοβεῖται, οὐδεὶς τρέμει καί ἀγωνιᾷ, μήπως εἶναι ἢ μήπως γίνῃ ἔνοχος τοιοῦτου Σχίσματος, μήπως προσκρούσῃ εἰς τό μέγα Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν πιστεύει καί τρέμει πρό τῆς τρομερᾶς καί φοβερᾶς πραγματικῆς ἀληθείας, καθ' ἣν οὐδέ αἷμα μαρτυρίου δύναται νά σώσῃ τόν ὑπαίτιον Σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Διά τόν τοιοῦτον ὑπαίτιον, διά πάντα δηλονότι ἀποσχιζόμενον ἐκ τῆς ἐνότητος, ἢ ἀποσχίζοντα ἕτερον ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου, διά πάντα προσκρούοντα εἰς τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, οὐδέν πρός σωτηρίαν ὄφελος.

Οὔτε ράσα, οὔτε κομβοσχοίμια, οὔτε ἐρημικὴ καί ἀσκητικὴ ζωὴ, οὔτε κατοικία εἰς σπήλαια, εἰς τρώγλας, καί τὰς ὅπας τῆς γῆς, οὔτε νηστεῖαι καί ἀγρυπνίαι, οὔτε κλαυθμοὶ καὶ δάκρυα, οὔτε ὄδυμοί καὶ κοπετοί, οὔτε φεῦ! αἷμα μαρτυρίου. Τούτο διακηρύσσει ὁ Θεῖος Χρυσόστομος λέγων:

«Οὐδέν οὕτως παροξύνει τόν Θεόν, ὡς τήν Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. Κἂν μυρία ὦμεν ἐργασάμενοι καλά, τῶν τό Σῶμα αὐτοῦ διατεμνόντων, οὐκ ἐλάττονα δώσωμεν δίκην, εἰ τό πλήρωμα κατατέμνοντες τό Ἐκκλησιαστικόν... Οὐδέ μαρτυρίου αἷμα δύνασθαι ἐξαλείφειν τήν ἀμαρτίαν ταύτην... Διά τοῦτο λέγω καί διαμαρτύρομαι, ὅτι τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν, τό

τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι, οὐκ ἔλαττόν ἐστι κακόν» (Ὁμιλία ια' πρὸς Ἐφεσσίους).

Τρομοκρατηθῶμεν ἄρα ἅπαντες ἐκ τῆς φρικτῆς ταύτης ἀληθείας. Διότι πράγματι, οἱ ὑπαίτιοι Σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, γίνονται ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, γίνονται ὁπαδοί, ὑπηρέται καὶ σύμμαχοι αὐτοῦ. Γίνονται χείρονες φονέων καὶ εἰδωλολατρῶν, καὶ ὑποστήσονται δίκην μείζονα τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁπάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀσεβῶν καὶ αἱρετικῶν, ὡς θεομάχοι, ὡς ἀντίχριστοι (!!!)

Ἀπαιτεῖται συναγερμός ἁπάντων τῶν ἐπιποθούντων τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀνωτέρω Σχίσματος

Εἰς εἰσέτι σοβαρὸς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν οἱ πάντες νὰ κινηθῶμεν ὅσον οἶον τε τάχιον πάσῃ δυνάμει πρὸς ἄρσιν, τοῦ ἐμφιλοχωροῦντος εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος ὀλεθρίου Σχίσματος, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὸν ἐρχόμενον Νοέμβριον, θὰ συζητηθῆ ὑπὸ τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν, ὡς πληροφοροῦμεθα, τὴν πάταξιν καὶ διάλυσιν τῶν διηρημένων Παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ ναὶ μὲν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰς κέντρα θὰ λακτῆσωσιν οἱ καινοτόμοι, ἀλλ' ἡ λογικὴ καὶ ἡ σύνεσις, ἐπιβάλλει, ἐν ὧσει τῆς τοιαύτης συζητήσεως, ὅπως ἅπαντες οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος σπεύσωσι καὶ ἐνωθῶσι καὶ συσπειρωθῶσιν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἵνα διὰ τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς ἐνότητός των, δώσωσι μᾶλλον οὔτοι καίριον πλήγμα κατὰ τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, παρά νὰ λάβωσι παρ' αὐτῆς τοιοῦτον, ὡς διηρημένοι καὶ ἀσύντακτοι.

Ἡ περαιτέρω διατήρησις τοῦ ἐν λόγῳ Σχίσματος, εἶναι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, ἀπὸ κανονικῆς καὶ δογματικῆς ἀπόψεως, παντάπασιν ἀδικοιολόγητος, ὡς ἐν πᾶσι τοῖς ἀνωτέρω σαφῶς ἀπεδείξαμε.

Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐξαικολουθήσεως τοῦ Σχίσματος, θὰ εἶναι ἐνοχοὶ τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ, ἅπαντες οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης. Καὶ παρίσταται συνεπῶς ἐπείγουσα καὶ ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἕκαστος ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν παράταξιν ταύτην, καθορίσῃ σαφῶς τὴν θέσιν του.

Ἄλλοι ὅθεν πιστεύουν: α) Ὅτι ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία, διὰ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου — ἐκτός ἄλλων σοβαρῶν κανονικῶν καὶ δογματικῶν λόγων — κατέστη σχισματοαιρετικὴ, ἀνευ τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος, κτλ. καὶ β) Ὅτι ἡ χειροτονία τῶν ὑπὸ τοῦ πρ. Βρεσθένης Ματθαίου ἀναδειχθέντων Ἐπισκόπων εἶναι ἔγκυρος — ὀφείλουσι οἱ τοιοῦτοι καὶ ὑποχρεοῦνται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὅπως ἀποχωρισθῶσι τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης, καὶ σπεύσωσι νὰ ἐνωθῶσι μὲ τὴν παράταξιν τῶν ἐν λόγῳ Ἀρχιερέων, ἥτις παράταξις εἶναι κατ' οὐσίαν, αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀκραϊφνῆς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ἡ περαιτέρω παραμονὴ αὐτῶν εἰς τὴν Παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης, καθίσταται πλέον μετὰ τὰ ἀνωτέρω, τελείως ἀδικοιολόγητος, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀναφανδὸν ἐνόχους τῆς διατηρήσεως τοῦ ὀλεθρίου τούτου Σχίσματος. Οὐδεὶς ὅθεν ΓΟΧ ὢν, πρέπει νὰ παρα-

μείνη εἰς τὴν ἀκέφαλον ταύτην παράταξιν.

Ἐάν ὅμως τινές ἐκ τῆς παρτάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἐξακολουθοῦν πιστεύοντες τὰ γνωστά σαθρά καὶ πεπλανημένα φρονήματα τοῦ πρ. Φλωρίνης, κατὰ τὰ ὁποῖα, θεωροῦνται Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οὐ μόνον οἱ λεγόμενοι Μνημονεύοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ Νεοημερολογίται, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν καινοτόμων δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν Σχισματική κλῆ. τότε οἱ τοιοῦτοι, παρακαλοῦνται ὅπως μείνωσι ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκονται. Τότε, μόνον ἀπὸ τοιούτους πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἡ παράταξις τοῦ πρ. Φλωρίνης. Εἰς τὴν ὁποίαν, οὐδεμίαν ἀπολύτως θέσιν, καὶ πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν σχέσιν θὰ ἔχουν οἱ ΓΟΧ.

Ἄλλ' εὐχόμεθα ὅπως ἐπικρατήσῃ εἰς πάντας πνεῦμα διακρίσεως, πνεῦμα λογικῆς καὶ πνεῦμα συνέσεως, πνεῦμα φόβου Θεοῦ, πνεῦμα ἀληθείας καὶ Ὁρθοδοξίας, πρὸς ἔνωσιν πάντων, μηδενός ἐξαιρουμένου. Πάντες ὅθεν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν δραστηρίως κινηθῶμεν πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Διότι εἶναι αἰσχος, διότι εἶναι ὀλέθριον, εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν εὐρισκόμενοι, νὰ εἴμεθα ἐν διαστάσει, νὰ διαπληκτιζώμεθα. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει Δόγμα Πίστεως ὡς ἔρεισμα τῆς διαστάσεως, ἐπιβάλλεται ἡ ἄρσις τοῦ Σχίσματος. Ἐνθα γὰρ οὐκ ἔστι πίστις τὸ κινδυνευόμενον, ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐνότης ὡς προεῖπομεν εἶναι μέγα Δόγμα, καὶ πέραν Δόγματος καὶ καθ' ἣν στιγμὴν βαλλόμεθα πανταχόθεν ὑπὸ ἀναριθμῆτων παντοειδῶν κοινῶν ἐχθρῶν, ὑπὸ διαφόρων στρατιῶν τοῦ Σατανᾶ.

Ἀπαιτεῖται συνεπῶς γενικὴ καὶ ριζικὴ ἐκκαθάρισις τῆς παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης.

Καὶ ὀφείλουν οἱ διάφοροι ἀρχηγοὶ καὶ ἀρχηγίσκοι αὐτῆς, ὅπως συνέλθωσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐν πνεύματι λογικῆς καὶ συνέσεως, ἐν πνεύματι εἰρήνης, ἀγάπης καὶ ἐνότητος, καὶ ἐν πνεύματι φόβου Θεοῦ καὶ φόβου τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ ἀναθεωροῦντες τὰς προτέρας αὐτῶν ἐν προκειμένῳ κρίσεις καὶ ἀποφάσεις, ἐπιληθῶσι σοβαρῶς τοῦ σοβαροτάτου τούτου θέματος, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Ὅσοι τυχόν παραμένουν μετὰ τὰ ἀνωτέρω, πρὸς διατήρησιν τῆς ἀκεφάλου παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης, οἱ τοιοῦτοι θὰ εἶναι πείσιμονες, ἐγωῖσται καὶ υπερήφανοι, ἐφαρμόζοντες πιστῶς τὸ: «οὐ μέ πείσης κἄν μέ πείσης». Οἱ τοιοῦτοι δὲν θὰ εἶναι μόνον παρασυνάγωγοι καὶ σχισματικοὶ ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀσυγκρίτως χεῖρονες τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ Μνημονευόντων. Θὰ εἶναι ἐν ἐσωφορικόν συγκρότημα ἀκεφάλων, ἀμυάλων καὶ υπερηφάνων. Θὰ εἶναι ἐν σύστημα προδοτῶν καὶ θεομπαικτῶν, πονηρῶν, ὑποκριτῶν, καὶ ἱεροκαπῆλων. — Θὰ εἶναι τέκνα ἀπειθείας, ὀργῆς καὶ κατάρτας.

Δεδομένου δέ, ὅτι οἱ δημιουργοὶ Σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, συντάσσονται μετὰ τοῦ Σατανᾶ, θὰ εἶναι ἄξιοι πολλῶν θρήνων καὶ κλαυθμῶν ὡς προσκρούοντες εἰς τὸ Δόγμα περὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφωτίσῃ αὐτοὺς καὶ ἀσπασθῶσιν ἐν ταπεινώσει τὴν τόσον σαφῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἐκτεθεῖσαν πραγματικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀλήθειαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΚΓΟ:

Ἐπερατώθη διὰ τοῦ παρόντος τεύχους ἡ παράθεσις τῆς ὄντως ἀξιολόγου μελέτης τῶν ἀγιορειτῶν Πατέρων: «Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ κύρους τῆς χει-

ροτορίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου καί περί τοῦ σχίσματος τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογιτῶν». Αἱ διαπιστώσεις διά τήν παρατάξιν τοῦ πρώην Φλωρίνης εἶναι ὄντως φοβεραί. Πολύ φοβερότεραι ὅμως εἶναι σήμερον, διότι ἡ ἴδια καί χειρότερα νοσοτροπία τῶν ὁπαδῶν τοῦ πρώην Φλωρίνης συνεχίζεται καί σήμερον.

Οἱ διάφοροι «ἀρχηγοί καί ἀρχηγίσκοι» τῆς παρατάξεως αὐτῆς, περιβεβλημένο σήμερον μέ τόν θαυρύγδουπον τίτλον τῶν «Ἀρχιεπισκόπων» καί «Μητροπολιτῶν» συνεχίζουν ἀμετανοήτως τό ἀνθεκτικόν ἔργον των. Παραμένουν πεισματωδῶς εἰς τό σχίσμα των, τό ὅποιον διήρσαν εἰς περισσότερας μικροσμάδας, διά νά ἱκανοποιούν εὐκολώτερον τό ἑωσφορικόν πάθος τῆς ἐξουσίας. Ἀλληλοσπαρασόμενοι ἀπό προσωπικά μίση, ἀλληλομισούμενοι καί ἀλληλοσκαλυπτόμενοι διά φοβερά ἠθικά σκάνδαλα (λόγω τῆς εἰσόδου εἰς τάς τάξεις των πληθώρας διαβεβλημένων κληρικῶν) παρέχουν εἰς τάς κοσμικάς ἐφημερίδας τήν εὐκαιρίαν νά γράφουν ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν, νά σκανδαλοθηροῦν καί νά ἐξυβρίζεται ἔτσι ὁ Ἱερός Ἄγιος Ὁρθοδοξίας. Ἔτσι εὐρίσκουν τήν εὐκαιρίαν αἱ ἀντίχριστοι σκοτειναί δυνάμεις νά πολεμοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν διά νά ἐπιτύχουν εὐκολώτερον τά σχέδιά των πρός ἀπώτερον ἀντικειμενικόν σκοπόν τήν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κράτους τοῦ ἀντιχριστοῦ.

Εἶναι καιρός πλέον, οἱ ἀρχηγοί τῶν διαφόρων ομάδων τῆς παρατάξεως τοῦ πρώην Φλωρίνης καί δῆ οἱ κύριοι αὐτῶν ἀρχηγοί, (Αὐξέντιος, Χρυσόστομος, Κυπριανός), νά κατανοήσουν, ὅτι ἀπαιτεῖται ριζική ἐκκαθάρισις τῆς παρατάξεώς των. Πρέπει νά θέσουν τόν δάκτυλον ἐπί τόν τύπον τῶν ἡλων πρῖν εἶναι ἀργά. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., πολλάκις καί ἐπισταμένως τούς ἐκάλεσε νά ἀρθοῦν εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων, ἀλλ' οὗτοι «οὐκ ἠθουλήθησαν συνιέναι». Τό ἐπαναλαμβάνομεν καί ἀπό τῆς παρουσίας στήλης. Ἡ καθαρά δμολογία τῆς πίστεως καί ἡ συνέπεια πρός αὐτήν καί ἡ κάθαρσις τοῦ κλήρου των ἀπό τῶν διαβεβλημένων καί καθηρημένων κληρικῶν εἶναι δύο βασικά ζητήματα πού ἀπαιτοῦν ριζικήν ἀντιμετώπισιν. Εἶναι ἀπαίτησις τῶν καιρῶν νά ἀρθῇ τό σχίσμα. Νά ἐπέλθῃ ἡ ποθητή κατά Χριστόν ἐνότης, διότι τό σχίσμα «ἄκρα ἐστὶ πονηρία» «δεινότερον τοῦ φόνου καί τῆς εἰδωλολατρίας», οἱ δέ σχισματικοί εἶναι ἀντίχριστοι κατά τούς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ Ο «ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ» ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΕ ΔΙ' ΑΛΛΗΝ ΜΙΑΝ ΦΟΡΑΝ

Μέ μίαν συνέντευξίν του πού παρεχώρησε στόν κ. Ἄθαν. Σακαρέλλο, συνεργάτη του «Ὁρθοδόξου Τύπου» (Ο.Τ., 1.7.88) ὁ «Ὀικουμενικός Πατριάρχης» Δημήτριος ἐπεβεβαίωσε διά μίαν εἰσέτι φοράν τάς αἰρετικές του δοξασίας.

Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐπιβεβαίωσι, ὅτι εἶναι ὁπαδός τῆς θεωρίας τῶν κλάδων, οἰκουμενιστής, παπέφρων καί φρονῶν ὅτι δύνανται οἱ ὀρθόδοξοι νά κοινωνοῦν ἀπό τούς παπικούς, δέν ἀπορρίπτει δέ εὐδαρσῶς καί τήν καταγγελίαν περὶ τῆς μασονικῆς του ἰδιότητος.

Ἔτσι αἱ καταγγελίαι μας ἐπιβεβαιοῦνται δι' ἄλλην μίαν φοράν εἰς πείσιμα διαφόρων νεοημερολογιτικῶν ἐντύπων πού ὑποστηρίζουν ὅτι συκοφαντοῦμε τόν Πατριάρχη ταυς.

Τί ἀποδείξεις ζητοῦν ἐπί πλέον διά νά πεισθοῦν οἱ νεοημερολογίται, ὅτι ἡ Μητέρα των Ἐκκλησία κινεῖται εἰς τόν χώρον τοῦ παπισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ καί κηρύσσει «γυμνή τῇ κεφαλῇ» αἴρεισι;